

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

X-RZ-411
ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU
11-50-711
obitavni
dane
u pri
11-50-711

Broj: I Kž 34/13-6

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Dražena Tripala, kao predsjednika vijeća, te Vesne Vrbećić, Žarka Dundovića, Damira Kosa i dr. sc. Marina Mrčele, kao članova vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Marijane Kutnjak Čaleta, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. Nikole Munjesa, zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZ RH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i optuženika podnesenim protiv presude Županijskog suda u Splitu od 30. studenog 2012. godine, broj K-RZ-7/11, u sjednici održanoj 20. veljače 2013. godine, u nazočnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmine Dolmagić,

presudio je:

Odbijaju se kao neosnovane žalbe državnog odvjetnika i opt. Nikole Munjesa i potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Županijski sud u Splitu, presudom od 30. studenog 2012. godine, na temelju čl. 574. st. 1. i 3. u svezi čl. 508. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 152/08, 76/09, 80/11 i 143/12 – u nastavku: ZKP/08), djelomično je stavljena izvan snage presuda Županijskog suda u Zadru od 9. listopada 1995. godine, broj K-36/90, koja je postala pravomoćna 6. studenog 1995. godine, u kaznenom predmetu protiv opt. Nikole Munjesa, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZ RH i to u odluci o kazni i to na način da se opt. Nikola Munjes na temelju čl. 120. st. 1. OKZ RH osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, u koju mu se na temelju čl. 45. st. 1. OKZ RH uračunava vrijeme provedeno u ekstradicijskom pritvoru, izdržavanju kazne i u pritvoru od 23. ožujka 2010. godine pa nadalje.

Na temelju čl. 122. st. 1. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06 – u nastavku ZKP/97) optuženik je obvezan na platež troškova kaznenog postupka i to troškova sudskog vještačenja od 4.920,00 kn i putnih troškova svjedoka u iznosu od 758,00 kn, te u paušalnom iznosu od 3.000,00 kn.

Protiv te presude žali se državni odvjetnik zbog odluke o kazni i predlaže da se pobijana presuda preinači i optuženiku izrekne stroža kazna zatvora.

Optuženik se žali po branitelju Slavenu Dmitroviću, odvjetniku iz Zadra, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje ili preinači i optuženik oslobodi od optužbe. Branitelj moli da ga se obavijesti o sjednici vijeća.

Po istom branitelju optuženik je podnio i odgovor na žalbu državnog odvjetnika.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, u pisanom podnesku od 30. siječnja 2013. godine, broj KŽ-DO-117/13, predložio je da se žalba državnog odvjetnika prihvati, a žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Sjednica vijeća održana je u prisutnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Jasmine Dolmagić, a u odsutnosti branitelja optuženika koji nije pristupio a dostava poziva je bila uredno iskazana, te u odsutnosti optuženika koji se nalazi u pritvoru, a s obzirom da ima branitelja vijeće i predsjednik vijeća nisu smatrali da bi njegova nazočnost bila svrhovita.

Žalbe nisu osnovane.

Optuženik u žalbi navodi da se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, međutim taj žalbeni osnov ne obrazlaže niti navodi koju postupovnu povredu nalazi ostvarenom. Stoga je u tom dijelu pobijana presuda ispitana na temelju čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP/97 i nije utvrđeno da bi bila ostvarena koja od postupovnih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Nije osnovana žalba optuženika niti zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U tom dijelu žalba optuženika ustrajava na obrani da djelo nije počinio i poziva se na alibi kojega su potvrdili svjedoci ispitani putem video linka, dok oštećenik niti u jednom iskazu nije potvrdio da bi upravo optuženik bio osoba koja je počinila opisano djelo u odnosu na njega.

U navedenom, optuženik nije u pravu budući je oštećenik Duje Pešut već u prvom iskazu dana 24. svibnja 1995. godine iskazao da je upravo optuženik Munjes bio taj koji ga je pokušao ugristi otraga za vrat, pa kada nije uspio rasparati kožu i pustiti krv, da je iz čizme izvadio bajunet i zarezao mu vrat otraga govoreći da će se napiti ustaške krvi, nakon čega mu je nešto radio po vratu kao da pije. U daljnjem tijeku postupka oštećenik je također suglasno iskazivao, a dao je i obrazloženje zbog čega je ranije mislio da se ta osoba preziva Cupač.

Naime, brat Ante Pešut mu je rekao da se radi o Munjesu i to nakon što je opisao osobu koja mu je sve opisano učinila. Brat je Munjesa poznavao jer je jedno vrijeme s njim radio.

Osnovano prvostupanjski sud navedeni iskaz Duje Pešuta prihvaća istinitim, jer je u ostalim dijelovima potvrđen i iskazom svjedoka Grge Pešuta.

Osim toga svjedok Duje Pešut nije imao razloga neistinito teretiti optuženika, tim prije što je vrlo iskreno iskazao da su osobe srpske nacionalnosti Dragiša Pupovac i njegov otac došle u miliciju u Benkovac i tražili da ga se pusti, što se i dogodilo. Također je iskazao i da mu je prijatelj Srbin pružao smještaj i pomogao da mu supruga i djeca odu iz Perušića, dok njemu nije mogao pomoći. Prema tome, kada svjedok iskreno govori o osobama srpske nacionalnosti koje su mu pomagale u ratnim uvjetima, neprihvatljiva je žalbena tvrdnja da bi neosnovano teretio optuženika samo iz razloga što je srpske nacionalnosti.

O pomoći osoba srpske nacionalnosti Duji Pešutu svjedočio je i njegov brat, svjedok Ante Pešut, koji je bratu rekao tko je osoba koja ga je mučila i koji je optuženika i prepoznao u provođenju radnje prepoznavanja i to nakon proteka oko 20 godina od događaja.

Nakon povratka iz Benkovca, kada je bio sav izubijan i modar te izrezan, Duje Pešut je ispričao bratu što mu se dogodilo i opisao osobu koja mu je to učinila. Poslije je Ante Pešut rekao da se radi o opt. Munjesu kojega je prije odvođenja Duje i Grge Pešuta vidio da ide cestom prema kući Grge Pešuta s ostalim svojim kolegama, pa ga je i pitao "Žuti, što vi tu radite".

Na taj način je otklonjena dvojba o identitetu osobe koja je prema Duji Pešutu poduzela sve opisane radnje i takav zaključak prvostupanjskog suda nije s uspjehom osporen žalbenim navodima koji se pozivaju na iskaze svjedoka, koji su nastojali potvrditi obranu optuženika da je u inkriminirano vrijeme bio s prijateljima u Benkovcu, nakon čega je spavao u stacionaru, odnosno da nije učestvovao u odvođenju Duje i Grge Pešuta.

Obrana optuženika nije potvrđena niti fotografijom iz tog vremena koju je optuženik priložio, jer s obzirom na protek vremena, te okolnosti pod kojima se događaj dogodio, svjedok Duje Pešut nije mogao ništa određeno reći. Međutim, svjedok Ante Pešut, kako je već ranije rečeno, je optuženika prepoznao i nakon proteka vremena, pri čemu je bio vidno uzbuđen, što je i konstatirano u zapisniku o prepoznavanju pa sud nije imao razloga taj iskaz ne prihvatiti.

Žalbom se nastoji dovesti u sumnju i iskaze svjedoka Mirka i Zorke Tokić, neargumentiranim navodima, iako ti iskazi nisu relevantni za inkriminirani događaj o kojem svjedoci ne znaju ništa, već su iskazivali o drugim postupcima optuženika, o kojima su imali saznanja.

S obzirom na sve navedeno, činjenično stanje nije pogrešno ni nepotpuno utvrđeno.

Optuženik ne ističe žalbeni osnov povrede kaznenog zakona, pa je pobijana presuda u tom dijelu ispitana na temelju čl. 379. st. 1. toč. 2. ZKP/97 i nije utvrđeno da bi na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

Zbog odluke o kazni žali se državni odvjetnik navodeći da prvostupanjski sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio otegotne okolnosti, prije svega odlučnost i veliku volju kod učina kaznenog djela, što osim iživljavanja opisanog u izreci presude slijedi i iz iskaza svjedoka

Tokić koji su opisali vrlo grubo izživljavanje optuženika nad njima, kao niti okolnost proživljene teške traume oštećenika Duje Pešuta.

Optuženik u tom dijelu žalbe upire na nepravomoćnu presudu kojom su počinitelji hrvatske nacionalnosti suđeni za istovrsno kazneno djelo na znatno niže kazne, što je u potpunosti promašeno i neprihvatljivo, jer se kazna određuje na temelju stupnja krivnje, pogibeljnosti djela i svrhe kažnjavanja, pri čemu se cijene sve utvrđene olakotne i otegotne okolnosti na strani optuženika koje utječu da kazna po vrsti i mjeri bude lakša ili teža.

Stoga uspoređivanje kazne izrečene optuženiku po sudu prvog stupnja, s kaznom iz nepravomoćne presude i bez da bi žalitelj bio upoznat sa svim okolnostima počinjenja tog djela i njegovim počiniteljima, je u najmanju ruku neosnovano.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, prihvaća po sudu prvog stupnja sve utvrđene okolnosti o kojima ovisi odabir vrste i visine kazne, nalazi ih pravilno ocijenjenima, pa stoga nije prihvaćena niti žalba državnog odvjetnika zbog odluke o kazni, unatoč tome što nije sporno da je oštećenik preživio traumu koju će teško zaboraviti unatoč proteka vremena.

Izrečenom kaznom će se i po mišljenju ovog suda ostvariti svi vidovi svrhe kažnjavanja, kako u vidu specijalne tako i generalne prevencije.

S obzirom na sve navedeno, na temelju čl. 387. ZKP/97 odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 20. veljače 2013.

Zapisničar:
Marijana Kutnjak Čaleta, v.r.

Predsjednik vijeća:
Dražen Tripalo, v. r.

ZA TOČNOST OTPRAVKA
Ovlašteni službenik:
Voditelj Pisarnice za prijem i otpremu

Štefica Klepac